

NAAR SCHOOL

Een voor een vul ik de rode etuitjes. Met twaalf kleuropotloden, één grijs schrijfpotlood en een gummetje. Ik stop ze in de laatjes waarop ik etiketjes plak met de namen van de kinderen. Eerst Omar; dan Felicity, Murat, Hasiba en de rest. 17 jongens en meisjes, van zes of zeven jaar oud.

Over een paar dagen gaan ze naar groep 3a. Daar treffen ze de zeer ervaren juf Karin, al lerares toen ik nog geboren moest worden, en haar assistent: een volledig onervaren meester, die in permanente staat van vertedering verkeert.

Het is de laatste week van de zomervakantie en er zijn talloze klusjes te doen in ons lokaal. Terwijl ik een mengsel van haren, stukjes gum en etensresten van het afgelopen schooljaar van de vloer veeg, fluister ik voortdurend ‘ah’ (wat een grappige rode kist met knuffels), ‘oh’ (Prittstiften! Dat is lang geleden) of ‘wat schattig’ (nadat ik een kartonnen doos omver loop en er een stapel verkleedkleden uit valt).

Geweldig: de scharenblokken zien er nog precies zo uit als dertig jaar geleden, toen ik een kleuter was. Net als het crêpepapier en de ecoline in het magazijn. Ook tijdens het sorteren van de werkboekjes denk ik eventjes weemoedig terug aan mijn eigen schooljaren en de etiketten van het A-Team die ik op mijn spullen plakte.

Ademloos kijk ik toe, als Karin met een dikke zilverkleurige stift de namen van de leerlingen op de schriften schrijft; even sierlijk als mijn juffen dat vroeger deden.

De houten bankjes waarop de leerlingen straks in de kring zitten, zijn oud en versleten. Maar ik vind ze prachtig. En wat een mooie varens staan daar in de vensterbank.

‘Ze zijn hartstikke nep hoor,’ roept Karin.

Nou ja, het zijn toch leuke dingen.

Vóór in de klas hangt het grote digibord, met daarnaast een oplader en twee digipennen. Spannend! Snel maar eens ontdekken waar de aan- en uitknop zit.

Zelfs de rare glas-in-loodachtige creaties die voor het raam hangen, en waarin met een beetje goede wil exotische dieren te herkennen zijn, doen geen pijn aan mijn ogen. De blauwe olifant, gele papegaai en bruine aapjes zijn bepaald geen creaties voor in mijn huiskamer. Maar als Karin vertelt dat ze de panelen met haar zus heeft gemaakt, ben ik toch onder de indruk van hun gefröbel.

Gewapend met een zware jerrycan giet ik lijm in potjes met een rode dop. De helft belandt op de grond. Ik vloek niet, maar lach erom. Dat ik een kluns ben met twee linkerhanden, is voor mij geen nieuws.

Karweitjes waar ik thuis te beroerd voor ben, verricht ik hier zonder morren. Ik sop de tafels, de kasten en het keukentje; een kraan met een wasbak en een piepklein aanrecht dat vol staat met fel gekleurde, plastic bekertjes. Voor elke leerling één. Karin heeft ze van haar eigen geld gekocht bij de Action, net als de puntenslijpers, stickervellen, tijdschriften en een heleboel andere spulletjes. Ze geeft de kinderen graag een extraatje, vertelt ze. ‘Als ik niet oppas, jaag ik mijn salaris er in een halve maand doorheen.’

Haar onbaatzuchtigheid ontroert me.

Mijn nieuwe collega voert klimop aan wandelende takken, in een terrarium op de vensterbank. Met haar blonde stekels en vrolijke ge-

kwetter doet ze me denken aan een kuifkanarie. Eentje om te koesteren, merk ik al snel.

Van Karins verzoek om de computers aan te sluiten, zou mij normaal gesproken het zweet uitbreken. Maar nu ik eindelijk weer eens het gevoel heb dat ik mezelf nuttig maak, zeg ik: 'Kom maar op!'

We hebben drie pc's: één voor de juf en de meester en twee voor de kinderen. De stekker van mijn eigen iMac heb ik wel eens in het stopcontact gestoken. Maar aan deze oude apparaten zit een wirwar van snoeren en knopjes, waarmee ik niet onmiddellijk raad weet. Ik praat mezelf moed in en zoek bij elk draadje geconcentreerd het juiste gaatje. Waarachtig: na een half uur geharrewar gaat het scherm aan en werken het toetsenbord én de muis. Het goede nieuws verspreidt zich snel. Of ik hetzelfde klusje wil klaren bij onze buurvrouw, de juf van groep 3b. Natuurlijk!

Aan het eind van de middag schrik ik voor het eerst. Karin vraagt: 'Knip je ook even naamkaartjes voor alle kinderen? Rode voor op de tafels en groene voor op de stoelen. Dan kan je ze daarna lamineren.'

Lami-wat?

Laminaat, dat hebben we thuis in de keuken liggen.

Maar dit is...

'Ik verstond je niet, wat zei je?'

'Of je naamkaartjes wilt knippen en lamineren.'

La-mi-ne-ren, la-mi-ne-ren.

Daar heb ik nog nóóit van gehoord.

'Verklaar je nader,' zeg ik blozend.

Stap voor stap legt Karin mij de werking uit van een voorwerp waarmee ik nog niet eerder kennis heb gemaakt. Ze pakt er een uit het magazijn.

'Kijk.'

'Een apparaat.'

‘Juist. Daar gaan we mee lamineren.’

‘Dus het heet een... lamineerapparaat?’

‘Heel goed.’

Tussen twee laagjes plastic legt Karin een papier. Behoedzaam schuift ze de vellen in de gleuf van het lamineerapparaat. Een klein stukje maar – dan vergrijpt de machine zich eraan. Langzaam wordt het pakketje door een verwarmde rol getrokken en aan de andere kant komt het als één geheel, keurig vastgeplakt, weer tevoorschijn.

‘Nou?’ zegt Karin.

‘Een openbaring.’

Op dat moment betrap ik mezelf er op dat ik al de hele dag een schrijfblok onder mijn arm heb geklemd. Een oude gewoonte, uit de tijd dat ik nog een ander beroep had.

Want tot voor kort was ik journalist. Eerst bij een kleine regionale krant, daarna bij het ‘grote’ *Algemeen Dagblad*. Ik tikte stukjes over de meest uiteenlopende onderwerpen: van kabinetsformaties tot de huishoudbeurs en van vliegcrashes tot voetbalplaatjes. Leuk hoor, als je bericht op de voorpagina van 400.000 kranten staat en je ministers en CEO's ongeneerd achter de broek mag zitten.

Vooraf op de parlementaire redactie in Den Haag had ik het naar mijn zin. Ik luisterde naar politici die zichzelf maar al te graag hoorden praten, en werd omringd door verslaggevers die zich in hogere sferen waanden tijdens een babbeltje aan de bar met een Kamerlid of, dat was pas puur genot, iemand uit het kabinet.

‘Ik heb een lunchafspraak met Mark,’ zei een collega, quasi nonchalant. Met mij? – dacht ik een fractie van een seconde. Nee: met Mark Rutte, de destijds sukkelende VVD-fractie leider in wie nog niemand een toekomstig premier zag. De verslaggever probeerde te doen alsof hij het doodnormaal vond, maar o, wat genoot hij er van.

En eerlijk gezegd – ik ook. Een vriendelijke glimlach van Camiel Eurlings, in ‘mijn tijd’ de minister van Verkeer: ‘Goed verhaal!’ Een kneepje in m'n schouder van Karla Peijs, de commissaris van de Koningin in

Zeeland: ‘Wat fijn dat je d’r bent.’ Een sms’je van Geert Wilders: ‘Fijne feestdagen! Groetjes, Geert.’

Job Cohen bleek authentiek: hij kwam in het echt net zo moeilijk uit zijn woorden als op tv. Jan Marijnissen bewaarde zijn charme daarentegen voor de buis; zonder camera op zijn neus was hij een hooghartige brompot.

Het allermooist was om mijn eigen berichten terug te vinden op Teletekst. Op pagina 101, om precies te zijn. Een ‘101 scoren’, dat had iets magisch. Alle nieuwsredacties, zeker die in Den Haag, hielden deze pagina van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat minutieus in de gaten. Ook veel woordvoerders en Kamerleden staarden een flink deel van de dag naar Teletekst.

Hier, op die vierkante kilometer rondom de Tweede Kamer, las iedereen dat jongeren voortaan vanaf hun zeventiende achter het stuur mochten kruipen; hier wist iedereen dat dat een AD-primeurtje was. Mijn primeur. En dat vond zeker een aantal Binnenhofbewoners best een complimentje waard. ‘Mooie scoop!’ riepen ze, in het voorbijgaan. Ik glimlachte bedeesd, maar van binnen glom ik van trots.

Het ene nieuwtje plaveide de weg voor het andere nieuwtje. Zodra een CDA’er in de krant belandde met een pleidooi voor vrouwenparkeerplaatsen, belde een PvdA’er: ‘Als ik nou eens voorstel dat de bus en de tram gratis moeten worden voor ouderen, kan je daar wat mee?’

Ik was er zo bedreven in dat mijn concurrente van *de Volkskrant* er wanhopig van werd. ‘Jij geeft alles weg aan het AD,’ krijste ze met een paar wijntjes te veel op tegen een Kamerlid. Ik zat er naast en genoot er van.

Maar na een paar jaar was ik het zat. Die eindeloze debatten! Daar zat ik dan in zo’n grijze vergaderzaal, urenlang te wachten tot de Kamerleden van het CDA, de PvdA, de VVD, de SP, de PVV, GroenLinks, D66, de ChristenUnie, de SGP én de Partij voor de Dieren allemaal ergens schande van hadden gesproken (dat doen de oppositiepartijen) of in iets mil-

dere bewoordingen hun ‘zorgen’ hadden geuit (de taak van de coalitie). De Fyra werd weer eens duurder dan begroot, of de invoering van de kilometerheffing liep, ook niet voor het eerst, vertraging op.

Minstens zo vervelend was een tijdverdrijf waar geen verslaggever zich aan kon onttrekken: wachten. Al waren we al een uur geleden opgetrommeld door de Rijksvoorlichtingsdienst, het kon nog wel een uurtje duren hoor, voordat die ministerraad er op zat. Er was altijd wel een kletskaus onder de bewindslieden die de vergadering liet uitlopen.

Totdat eindelijk André Rouvoet, minister voor Jeugd en Gezin, verscheen en op gewichtige toon vertelde over ‘cohesie’, een ‘integrale aanpak’ en ‘interne samenhang’ van de ‘zorgketen’ – hij mocht snel doorlopen.

Ik verkaste naar de economie-redactie. In plaats van debatten bezocht ik beurzen: De Vakantiebeurs, de Horeca-beurs, de 50plusbeurs. En in plaats van politici interviewde ik de bazen van Albert Heijn, v&D en Schiphol.

Leuk, maar minder leuk dan voorheen. Die topmannen waren lang niet zo dol op de media als ministers. Primeurtjes weggeven? Zoiets kon de beurskoers beïnvloeden en die was veel belangrijker dan een voorpagina.

Ik vond het mooi geweest. Altijd maar haantje de voorste zijn, jagen op nieuws; ik wist hoe het moest en ik kon het goed, maar de lol was er af. Ik had zin in iets anders. Nadat ik weer eens bij een woordvoerder had gebedeld om een of ander rapport, deed ik mijn ogen dicht en fluisterde het een aantal keer: ‘Iets anders, iets anders, iets anders.’

Maar wat?

Het antwoord zat al jaren in mijn achterhoofd, maar schoot me pas te binnen toen ik een lang weekend in Rome was, en een ijsje had gekocht: drie grote bollen pistache. Het was lente, de zon scheen en ik zat op een bankje, vlakbij het Sint Pietersplein.

Ik nam een hap, nog een hap. En ik wist het: Leraar – dat zou ik worden.

Ik was 35. Als ik nog eens van beroep wilde veranderen, voordat ik overal als oude man werd afgewezen, moest ik het misschien nu doen.

Voor een krantenjournalist, die dagelijks fatsoenlijk lopende zinnen in zijn eigen taal probeerde te formuleren, lag het wellicht voor de hand om op een middelbare school Nederlands te gaan geven.

Alhoewel... Ik probeerde het voor me te zien. Dag in dag uit zo'n zootje zeurende, losgeslagen pubers leren ontleden; daar werd ik binnen de kortste keren vast stapelgek van. Maar een klasje met van dat jonge grut kon ik wel aan. Toch?

Na een laatste hap van mijn pistache-ijsje, wierp ik een blik op de Sint-Pieter en mompelde: 'Amen.'

Kort daarop bezocht ik op een vrije ochtend de basisschool waarop mijn schoonmoeder werkte. Ik wurmde me langs een kudde kleuters en ging naar binnen bij groep 4. De leerlingen oefenden de tafel van 5.

'Loop gerust een beetje rond,' zei de juf.

Ik had pas een paar stappen gezet toen een jongen fluisterde: 'Mees-ter, kunt u me helpen.' Ik legde mijn hand op zijn tafel. 'Kijk. Dit is één groepje van vijf vingers.' Mijn andere hand legde ik er naast. 'Nu hebben we twee groepjes van vijf vingers. En samen zijn dat...'

Op een kladblaadje schreef ik: $2 \times 5 =$

'Tien vingers!,' riep hij enthousiast.

Vervolgens schoof ik aan bij groep 8. De kinderen deden een woordenschatoefening:

Wat hij zegt slaat nergens op. Hij praat:

- a Engels
- b Onduidelijk
- c Wartaal
- d Onverstaanbaar

'En nu,' zei de juf, 'mag meester Mark het dictee voorlezen.'

Meester Mark – stiekem vond ik dat stoer klinken.

Zouden ze naar me luisteren? Gespannen schraapte ik mijn keel. ‘Zin 1! *Mijn broer is verdrietig na de verdwijning van de papegaai.*’

Geconcentreerd bogen de kinderen zich over hun schrift. Hun balpennen gleden over het papier.

Na een zucht van verlichting herhaalde ik de zin, ‘in stukjes.’

‘...Mijn broer...’

‘...is verdrietig...’

‘Dat deed je prima,’ zei de juf na afloop. Het was lang geleden dat ik zo blij was met een complimentje.

Spinnend van tevredenheid reed ik naar huis. ‘Zo’n klasje met van dat jonge grut,’ mompelde ik tegen mezelf, ‘kan ik inderdaad makkelijk aan.’

’s Avonds at ik bij mijn ouders. Mijn vader, een gepensioneerde gerechtsdeurwaarder, keek naar Studio Sport. Vanuit zijn luie stoel bromde hij: ‘In het onderwijs valt geen droog brood te verdienen.’

‘Daar gaat het niet om,’ wierp ik tegen. ‘Ik denk dat ik het léuk vind om voor de klas te staan. En plezier in mijn werk, is veel belangrijker dan duizend euro per maand meer of minder.’

Geïrriteerd schudde mijn vader zijn hoofd.

‘Dat was een pingel, jongens! Dat die scheids dat niet ziet!’

Mijn moeder, nooit te beroerd om zaken van de iets minder zonnige kant te bekijken, zette een weckfles met Mariabiscuit voor mijn neus.

‘Weet je wel waar je aan begint, jongen? Stel nou dat het tegenvalt? Wat doe je dan?’

Ik at alle koekjes op en wimpelde haar vragen af met: ‘Ah joh.’ En: ‘Dat zie ik dan wel weer.’ Zij maakte zich altijd zorgen, maar ik was vastbesloten me daar niet door te laten leiden.

‘Nou ja,’ zei mijn vader. ‘Er is één voordeel. Als leraar heb je mooi het halve jaar vakantie. Toch, Willem?’ Willem, dat was mijn moeder – Wilma – die naar de keuken liep om de koffie in te schenken.

Niet lang daarna verschenen er honderden rode vlekjes en blaasjes op mijn hoofd. Binnen een dag zag mijn lijf er uit alsof het te grazen was

genomen door een bloeddorstige muggenplaag. Ik had 40 graden koorts en werd gek van de jeuk.

‘Waterpokken.’ In een oogopslag had de huisarts haar diagnose gesteld.

‘Vervelend, maar het gaat vanzelf over.’

Waterpokken? Dat is toch een kinderziekte?

95 Procent van de peuters en kleuters loopt het virus inderdaad vóór zijn vijfde verjaardag op. Na een dag of tien, als de blaasjes zijn veranderd in korstjes die een voor een van hun lichaam vallen, zijn ze weer beter en hebben ze er de rest van leven geen last meer van. Maar de overige 5 procent van de mensen, legde de huisarts uit, kan op latere leeftijd alsnog waterpokken krijgen. Bijvoorbeeld als zij in aanraking komen met kinderen die de ziekte al te pakken hebben, maar daar door de incubatietijd van zo’n twee weken nog niks van merken.

Opeens had ik een vermoeden waar ik was besmet.

‘Werk je met kinderen?’ vroeg de huisarts.

‘Eh, nee,’ zei ik. ‘Nog niet.’

Rillend lag ik die avond in bed. Met een handvol paracetamol en ibuprofen probeerde ik de jeuk en koorts te onderdrukken. Ik sloot mijn ogen en zag een groep gemotiveerde kinderen voor me, van half negen tot kwart over drie hard aan het werk. Zwoegend op deelsommen, schrijvend aan een opstel over toekomstdromen, stampend op de topografie van Noord-Brabant. Vanachter mijn bureau keek ik liefdevol naar die ploeterende jongens en meiden; mijn klas, dus ook een beetje ‘mijn kinderen’. Ik leerde hen rekenen en schrijven; basale vaardigheden waar ze de rest van hun leven iets aan zouden hebben. 8 keer 8 is 64. ‘Ik vind’, met een ‘d’. Maar let op: jij vindt, met dt. Rustig legde ik alles uit. En als de stof moeilijk was, herhaalde ik mijn verhaal geduldig. Misschien moest ik het zelfs drie keer vertellen, aan de wat minder snugger, toekomstige vmbo-leerlingen. Er kwam geen Wilders of CEO aan te pas, maar het was wél nuttig. Ik bedacht nog een paar ronkende zinnen, waar ik mij wel in kon vinden. Straks zou ik niet meer de toeschouwer

langs de zijlijn zijn, die een journalist toch altijd was. Al die verslaggevers die anderen maar minzaam de maat namen, zonder dat ze zelf eens écht iets deden. Wat een zeurderig stelletje betweters! Voortaan kon ik tenminste iets betekenen voor een ander. Ik zou er voor zorgen dat mijn leerlingen al hun talenten, hoe gevarieerd of gering ook, benutten en uit zichzelf haalden wat er in zat. Dat was mooi verwoord, vond ik. En vastbesloten viel ik in slaap.

Toen ik weer beter was, zag ik op internet een vacature van een basisschoolbestuur. *‘Ben jij die gemotiveerde man met een afgeronde hbo- of wo-opleiding die een bewuste nieuwe stap in zijn loopbaan wil maken?’*

Dat leek me duidelijk.

Ik schreef een brief en reed amper een week later in mijn Renault Clio naar een bedrijventerrein, aan de rand van Capelle aan den IJssel. In het kantoor van Bronsonn HR (‘werving, selectie, advies’) keek ik in de bruine ogen van een recruiter; een bekakt pratende krullenbol in een keurig gestreken, gestreept overhemd. Hij wilde mijn ‘drijfveren, idealen en ontwikkelpunten in kaart brengen’.

‘Toe maar,’ zei ik.

Deze vriendelijke vent was ingehuurd door de Rotterdamse Vereniging voor Katholiek Onderwijs, de rvko. Het bestuur, waar 55 basisscholen in en rondom Rotterdam onder vielen, was dringend op zoek naar mannen die zich wilden omscholen tot leraar.

Want meesters waren schaars. In de Randstad werden ze zelfs met uitsterven bedreigd. Verse aanwas stokte. De lerarenopleiding, de Pabo, leidde vooral juffen op die in de pauze hoesjes breiden voor hun smartphone. Een beetje kerel kreeg je daar met geen stok naar toe.

En dat was niet goed, aldus het schoolbestuur. Op zijn website legde het uit waarom mannen ‘noodzakelijk zijn voor de ontwikkeling en identificatie van alle kinderen.’ ‘Er is nu eenmaal een verschil tussen mannen en vrouwen en de wijze waarop zij zaken benaderen. Zo zal een vrouw als een paar jochies aan het stoeien zijn, eerder zeggen: “ophouden nu”. Een meester laat ze lekker ravotten.’

De rvko was daarom op mannenjacht. ‘Hij-instromers’, had het bestuur ze gedoopt.

De recruiter knikte instemmend terwijl ik het verhaal vertelde dat ik mijzelf had voorgehouden toen ik was gevelde door de waterpokken. Daarna herhaalde hij een van de vragen die het schoolbestuur in zijn vacature stelde:

Beschik je over de juiste competenties, vaardigheden en talenten om voor een groep kinderen van 4 tot 12 jaar te staan, hen te begeleiden en te stimuleren?

Nou: Ik ging wel eens met mijn neefjes naar het Dolfinarium en het Spoorwegmuseum. Daar aten we snoep en patat en mochten de jongens een knuffel of een speelgoedtrein uitkiezen. Hartstikke gezellig. Maar ik had zelf geen kinderen. Ik gaf geen karateles aan kansarme buurtgenootjes, bakte geen pannenkoeken in de plaatselijke jeugdsoos. En net als al die juffen, hield ik eigenlijk niet zo van ravotten.

Maar de recruiter leek zeker van mijn zaak. ‘Ik voel het’, zei hij. ‘Jij bent toe aan een nieuwe uitdaging.’

Wel hamerde hij er op dat het ging om een zware baan. ‘Je belandt misschien op een zwarte school. Met moeilijke kinderen, uit een achterstandswijk.’

‘Ach,’ antwoordde ik laconiek. ‘Ik ben gewend om Kamerleden aan te pakken. Topmannen uit te horen.’ Dat maakte indruk.

Met ingang van het nieuwe schooljaar zou ik vier dagen per week les géven en één dag per week les krijgen, in een speciaal voor de hij-instromers gecreëerde mannenklas. Ik zag vooral voordelen: Het ‘versnelde traject’ was snel gepiept. Na twee jaar was ik, met mijn diploma op zak, een echte meester. En mooi meegenomen: Het bestuur betaalde mijn studie en een salaris van dik 3.000 euro bruto per maand. Veel minder dan ik verdiende bij de krant, maar veel meer dan een beginnend leerkracht normaal kreeg. Dat zou mijn vader nog meevallen.

Er volgde nog een gesprek, ditmaal met het schoolbestuur.

‘Wij zien het wel zitten,’ zei de directrice.

‘Ik ook,’ zei ik.

Ik nam ontslag en werd op mijn afscheidsborrel overstelpt met loven-de woorden. ‘Wat geweldig dat je je hart volgt,’ zei de ene na de andere collega.

De hoofdredacteur gaf me een boekje van een ‘veranderdeskundige’ met een volgens hem toepasselijke titel: *Dromen, durven, doen*.

Zo simpel is het, zei een secretaresse: ‘Je moet er gewoon voor gáán. Dan lukt alles.’

Dat was dat. Ik was geen journalist meer. Ik werd meester – op de Rotterdamse Augustinusschool, waar het mannenbestand de afgelopen jaren inderdaad aardig was uitgedund. Alleen de conciërge en de gym-leraar boden nog tegenwicht aan het juffenoverschot.

Net als de directeur. Zijn naam klonk alsof hij was weggelopen uit een sprookje: Barend Bolleman. Met zijn grijze haar, borstelige snor en twinkelende ogen zag hij er op het eerste gezicht uit als een innemend opaatje. Zodra hij opstond, bleek hij veel forser en langer dan verwacht. Vóór en na afloop van ons ‘kennismakingsgesprek’, gaf hij de handdruk van een krachtpatser – en een schouderklop die me ineen deed krimpen. De directeur ademende niet gewoon, maar snoof, zoals oudere mannen dat doen. Daarna zei hij: ‘Je kiest voor een mooi vak jongen. Niet makkelijk, maar altijd de moeite waard.’

Katholieke Augustinusscholen zijn er in heel Nederland, vertelt mijn mentor tussen het schrobben en zuigen door. Van Sittard tot Castricum en van Hilversum tot Groningen. Ze zijn allemaal vernoemd naar een leraar uit Noord-Afrika; een man van eenvoudige komaf die het rond het jaar 400 schopte tot bisschop – en na zijn dood zelfs tot heilige.

De Rotterdamse Augustinusschool staat in het Oude Westen, tussen Delfshaven en de binnenstad. Voor mij – ik woon in Utrecht – niet dicht-bij, maar ook niet onoverkomelijk ver weg. In veertig minuten rijd ik

met de trein naar Centraal Station. Daarvandaan wandel ik er binnen tien minuten naar toe.

Van de jongensschool die hier begin vorige eeuw werd gebouwd, staat alleen nog een zijgevel overeind. De huidige school werd begin jaren tachtig uit de grond gestampt en oogt zoals zoveel gebouwen uit die tijd: recht, hoekig en uit beton gegoten.

De viesgele kozijnen en deuren geven het pand een grauwe uitstraling. Maar dankzij de grote ramen klaart de zon de boel binnen aardig op.

Karin heeft de wijk én de Augustinusschool zien veranderen: van oer-Hollands tot mega-multicultureel. Om de hoek ligt een grote winkelstraat, de West-Kruiskade, waar je ooit snoep kon kopen bij Jamin en koffie en chocolade bij kruidenier De Gruyter. Tegenwoordig vind je er, tussen de coffeeshops en belwinkels, Turkse bakkers, Surinaamse toko's, Chinese restaurants en Marokkaanse slagerijen.

Het Oude Westen is nog altijd geen beste buurt, maar volgens Karin 'lang niet meer zo'n bende als vroeger'. Tien, twintig jaar geleden was dit een geliefde hangplek van heroïneverslaafden, die schuilden in de nabijgelegen Pauluskerk. 'De leerlingen raaptten de drugsnaalden van het plein.' Intussen is de kerk verhuisd en de wijk aardig opgeknapt.

Dat neemt niet weg dat de meeste inwoners laag zijn opgeleid. De meeste vaders en moeders van de ongeveer 250 leerlingen van de Augustinusschool zijn dat ook. Als hun zoon of dochter later op de havo of het vwo belandt, is dat best bijzonder. Vier achtstegroepers speelden dat afgelopen jaar klaar, lees ik in de schoolgids. De rest, 23 kinderen, ging naar het vmbo.

De jongens en meiden op de namenlijst van groep 3a hebben stuk voor stuk allochtone ouders. De meesten komen oorspronkelijk uit Turkije en Marokko, een aantal uit Kaapverdië, de Antillen en Suriname. Het enige 'blanke' jongetje heet Bojko; zijn ouders zijn Bulgaars.

'Hoe lang doe jij er over om de namen uit je hoofd te leren,' vraag ik.

Een week lijkt me een redelijke termijn, maar Karin antwoordt luchtig: 'Een uurtje ongeveer.'

Het is vrijdagmiddag. Ik sjouw de stoelen met de rode stip, bij de tafels met de rode dop, en de kleinere oranje stoelen bij de oranje tafels. We schuiven ermee tot ze in groepjes van vier of vijf staan.

Daarna plakt Karin de door mij gelamineerde naamplaatjes erop. Kennelijk zijn ze goedgekeurd, want ze zegt: 'Kom, we trekken een fles open. Ik snak naar een borrel.' Het lokaal is op orde, klaar voor de eerste schooldag.